

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
PKETA είχαν χασιμερήσει.

Δεν έπρεπε να γίνουν καιρό πια. Περισσότερο γι' από την Αίσα ανυπομονούσε κι' ανησυχούσε τώρα ο Λόρης. Κατάλαβε τι τραγικές συνέπειες θα μπορούσε ναχί ένα τέτοιο γράμμα φθάνοντας Ξαρινιά στο σπίτι της νέας, όπου θα ήταν άνω-κάτω λόγυ της Ξεσκαλισιάς της.

Τομάστειχαν γρήγορα-γρήγορα, ή Αίσα έπιε ένα ποτήρι σαμπάνια, χαϊρέτησαν την καρδιά που τόσο εργαδία τους είχε φιλοξενήσει και τρέξαν στο σταθμό του τραί. Στο δρόμο ήταν κι' ο δού άμυλητος και δοκίμειος σε σκέψεις. Μέσα στην καρδιά τους είχε φοιρήσει ο φόβος.

«Γιατί να μη σκοτωθώ; Τώρα θά'ειχαν τελειώσει όλα...», εκνευρώταν ή Αίσα.

«Γιατί να μην τρέξω να ιδιοποιήσω τη μητέρα της Αίσας; σκοτώσαν ο Λόρης. "Αν το γράμμα έχει φτάσει σπίτι; "Ω, Θεέ μου, Θεέ μου, λήθησον τη δυστυχισμένη μητέρα της!...»

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Στο σταθμό δεν πήγαινε τρένα. Περίμεναν κάπου δέκα ολόκληρα λεπτά, βηματίζοντας πάνω-κάτω ανήσυχτοι, σαν να βρισκότουσαν πάνω σ' αναμμένα κάρβουνα. Το τραί είχε κάποτε μικρή καθιστική, που γι' αυτή τους τυχ κι' αυτή. Έπί τέλους φάνηκε ναρχεται. Ο Λόρης κι' ή Αίσα ανέβηκαν επάνω. Ξεσκαλισιάσαν να μείνουν σιωπολά. Τους έβλεπε ή ίδια αγόρα...
«Όταν έφτασαν στην Αθήνα, πήσαν ένα αυτοκίνητο για να πάνε πιο γρήγορα στο σπίτι. Ο Λόρης σκευώταν να μην αφήσει τη Αίσα παρά κοντά στους διώκους της, ασφαλισμένη πια από κάθε νέο κτύπητο.
Μέλας το αυτοκίνητο πήγε στο δρόμο που βρισκόταν το σπίτι της Αίσας, ή να πινάχτηκε απότομα, σαν να την είχε χτυπήσει κεραυνός κι' άφησε ένα ξεροκονητό τροχάκι.
Θεέ μου, Θεέ μου, τί συμβαίνει;... Ο Λόρης ανήσυχτος έβλεπε και ήθε στο σοφόν να σταθή.
Κάτι το έκτακτο, κάτι το τρομακό συνέβαινε ασφαλώς στο σπίτι της Αίσας τη στιγμή αυτή. Η Ξεσκαλισιά ήταν άνοιχτη, αρχαίος κόμος ήταν μαζεμένος απ' έξω, φωνές απελπισίας και απαρηγόρητου άκουγόντουσαν.
Το αυτοκίνητο είχε σταθεί έκείως ως τρέναντα βήματα μακριά απ' το σπίτι. Ακίνητη στη θέση ή Αίσα, με τα μάτια δάκρυστα, κούταζε μπρός της σαν να νευρώταν.
Ο Λόρης κατάλαβε ότι κάποια συμφορά είχε συμβεί και θέλησε να προλάβει πιο τραγικές συνέπειές της. Ίσως να είχαν λώδα το γράμμα της Αίσας και να τη θέρροθσαν. Ίσως να είχε συμβεί κάτι τίποτε χειρότερο. Πάντως δεν έπρεπε, δεν ήναί φρονίμο να πλησιάσουν στο σπίτι. Ήταν τόσος κόμος μαζεμένος απ' έξω!... Γι' αυτό γόρρισε κι' ήλι στη Αίσα:
— Δεσποινίς, πρέπει να σταδοθεις στον πλάγιο δρόμο. Πρέπει να μη σάς δοιν Ξαρινιά. Αφήστε να πάω και να δω έγω τί συμβαίνει.
Η Αίσα ήταν έτοιμη να δεχτή, το αυτοκίνητο έτοιμο να στύρη τη γωνία του δρόμου. Τη στιγμή αυτή, δύο γεγιόνισσες μιλούσαν δραβιές στα παραθύρα τους. Μέσα στο σοφάριο που γινόταν, δεν άντελήθησαν τη Αίσα.
— Κοίμα!... Κοίμα στη νέα σου!... Έλεγε ή μία.
— Τόσο άγαία!... Τόσο χαριτωμένη!...
— Και να πάη να σκοτωθώ! Τι κρία!... Τι κρία!...
Η Αίσα νόμισε πως μιλούσαν γι' αυτή και χαμήλωσε το κεφάλι της.
«Έξαμα ή μια απ' τις γεγιόνισσες έπιε:
— Η κιαμένη ή μάνα τους!... Να χόση σε μια μέρα δυό κοπέλλες!...
Η Αίσα πάγωσε.
Ο Λόρης κούταζε γύρω του σαστισμένα.
Η γεγιόνισσες Ξεσκαλισιάσαν την κούβεντα τους:

Η Αίσα έπιε ένα ποτήρι σαμπάνια, χαϊρέτησαν κι' έφυγαν...

— Είπε τρομαρό άληθεια!... Η μια πνίγηκε... Κι' ή άλλη με το πιστόλι... Κόρη και Θεέ μου!...
Τα λόγια αυτά χτύπησαν τη Αίσα σαν σπαθιάς κατακέφαλα.
Κλοπή, με τα μάτια πεταγμένα έξω, με τα χαρακτηριστικά άλλοζαμένα, σήκωσε τα χέρια της στο πρόσωπό της. Έπιηξέ τα νύχια της βαθιά στα μάγουλά της κι' άφησε μια κροαγή, μια τρομαρή κροαγή μαύρης απελπισίας, λαχτάρας, πόνου άβάσταχτου.
— Α, ά, ά, ά, ά, ά!...
Ο Λόρης ένενοωσε να τον λούξη κρός ίδρωτας.
— Δεσποινίς! φώναξε.
Μά ή Αίσα δεν τον άκουγε.
Τα μάτια της βοήζουσαν κι' άρχισε να κλαίη, να κλαίη δυνατά σαν μικρό παιδί, άδιαφορόντας αν θα την άκούγαν.
Έότρωζε το αυτοκίνητο είχε τραβηχτεί τώρα πιο απότομα. Μα ενώ ο Λόρης προσπαθούσε να καθιστάσει τη Αίσα, αυτή πινάχτηκε επάνω και θέλησε να ριχτή έξω.
— Δεσποινίς! Δεσποινίς, Αίσα!... Σταδοήτε για το Θεό!...
Η νέα δεν του έδωσε προσοχή.
«Αναγώστημε τότε να την κρατήρη σφιχτά απ' το χέρι.
— Σάς παρακαλώ, δεσποινίς, σταδοήτε!...
Η Αίσα γόρρισε και τον κούταζε με ένα βλέμμα αλλόζωτο. «Εκλαυε και γέλιος σερχρόνος.
— Αφήστε με!... Αφήστε με λοιπόν, δεν ήτε απότομα. Δεν άκούτε; Η Αίσα, ή άγαπημένη μου Αίσα, παντρεμένη!... Πρέπει να τρέξω στη χωρά της...
Ο Λόρης αισθάνθηκε ένα σάξιμο στο λαίο. Ένενοωσε την καρδιά του να σταματήσει.
— Δεσποινίς!... τραβήσε χλομός σαν το θεκάφι. Δεσποινίς Αίσα!... Δεν μ' άκούτε; Ελά! έγω, ο Λόρης, δεσποινίς!... Ησώχαστε, ώ ήρωχάστε, σάς παρακαλώ!...
Η Αίσα γόρρισε και τον κούταζε με το θαλό της βλέμμα Ξαρινιασμένη, σαν να τον άντιζόρη για πρώτη φορά τη στιγμή αυτή.
— Έπιε, κόρη Λόρη; έπιε. Ηρόθατε και σεις; Το μάδατε λοιπόν; Η Αίσα μας παντρεμένη!... Έπιδατε τί κόμος, τί κόμο!... Έλάτε λοιπόν!... Γιατί άργείτε!... Πάμε σπίτι, θέλω ν' αρχαίωσω την άδελφούλα μου!...
Τα μάτια του Λόρη βοήζουσαν.
Η ανερνήσι του, ή ταχαρή του, ή αγόρα του τη στιγμή αυτή δεν ήταν όσια.
Τι είχε κάνει ή δυστυχη νέα; Έπρόκειτο για κάποια νεαρή κρία άπόλος ή της σούβρας τα μυαλά στο άκουσμα της τρομαρής είδησεως, την όποια σκολίζαν ή γεγιόνισσες; Είχε τρελλωθεί!...
Πάντως ότιδήποτε κι' αν συνέβαινε, δεν έπρεπε να την αφήσει να πλησιάζη και ν' άνεβή σπίτι της. Είχε άκούσει κι' αυτός, τί λέγαν ή γεγιόνισσες και καταλάβαινε τί μεγάλη συμφορά είχε συμβεί!... Άλλά γιατί ν' αυτοκτονή ή Αίσα; Είχε προκαλέσει τη συμφορά αυτή το γράμμα της Αίσας; Όχι, ασφαλώς. Κάτι άλλο, κάτι πιο τρομαρό, κάποια φομαστική τραγωδία κρυβόταν πίσω απ' όλα αυτά!... Κάποια τραγωδία έρωτική, ή ίδια κι' άναρχασε και τη Αίσα να ζήτηρη το θάνατο, πέφτοντας στη θάλασσα...
Ο Λόρης κι' άμντηνε περίπου δια. Ή έφερε τη σημαδαια των δύο κοριτσιών για το Βουναί. Μα τότε, ποτέ δεν έποτεινόταν το μέγεθος της σημαδαιάς αυτής.
Η σκιφες αυτές πέρασαν γρήγορα-γρήγορα απ' το μυαλό του Λόρη, ό όποιο κρούσε πάντα τη Αίσα απ' το χέρι.
Η νέα πινάχτηκε πάλι απότομα και θέλησε να ριχτή έξω απ' το αυτοκίνητο.
— Αφήστε με, αφήστε με, φώναξε. Θέλω να πάω σπίτι, θέλω να δω την άδελφούλα μου!... Δεν άκούτε λοιπόν; Η Αίσα παντρεμένη!... Α, τί χωρά!... Τι κόμος!...
Ο Λόρης πάγε πια χαμμένα.
Τι έπρεπε να κάνει; Ν' αφήρη τη Αίσα να πάη σπίτι της; Θού ήταν τρομαρή άπεσπενγκια. Να πεταχτή μόνος να δη τί τρέχει; Άλλά πού ν' αφήρη την άτυχη κόρη!...
(Ακολουθεί)

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

Μία ξεκαρδιστική, περίεργη και πρωτότυπη σελίς :
ΟΙ ΛΟΓΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ ΑΛΛΗΛΟΣΚΙΤΣΑΡΙΖΟΜΕΝΟΙ !